



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 147/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť S. S., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pre namietané porušenie jeho práva zaručeného v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 84/07 z 3. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. augusta 2007 doručené podanie S. S. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „sťažnosť“ vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a pre namietané porušenie jeho práva zaručeného v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)

rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 3. júla 2007 sp. zn. 5 Tpo 84/07.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv súvisiacich s osobnou slobodou tým, že krajský súd pri svojej rozhodovacej činnosti v predmetnej veci nepostupoval v súlade s označenými ustanoveniami medzinárodných dohovorov a ústavy, čo podľa jeho tvrdenia viedlo k situácii, v ktorej *„má za to, že vyššie uvedený postup Krajského súdu v Banskej Bystrici je v rozpore s jednou zo základných zásad trestného konania a to s § 2 ods. 14 Tr. por. ako aj ústavným článkom 47 ods. 3 a článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, Listinou základných práv a slobôd čl. 37 ods. 3 v náväznosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd“*.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že uznesením krajského súdu z 3. júla 2007 na neverejnom zasadnutí podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) z 11. júna 2007. Krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu nie je opodstatnená a dosiaľ nezanikli ani dôvody preventívnej väzby.

Sťažovateľ sa domnieva, že prijatím uvedeného uznesenia krajského súdu došlo k porušeniu ním označených základných práv, pretože *„nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeným skutočnostiam súdu ohľadom existencie a odôvodnenosti ďalšieho trvania väzby (...) na neverejnom zasadnutí konanom na Krajskom súde v Banskej Bystrici dňa 03. 07. 2007...“*. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť: *„Nie je mi zrejmé na základe akých konkrétnych dôvodov a skutočností dospel Krajský súd na neverejnom zasadnutí dňa 03. 07. 2007 k záveru, že dôvody väzby naďalej trvajú (...).“*

Sťažovateľ tvrdí, že *„(...) boli porušené moje základné práva pretože ako obvinený v trestnom konaní som nemal v súdnom konaní rovnakú možnosť uplatňovania procesných práv tak ako iné procesné strany a súd“*. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ

argumentuje: „*Kedže vypočutý som nebol, o konaní Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 03. 07. 2007 som nevedel považujem to za výrazné porušenie mojich základných práv a slobôd, poukazujúc na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.*“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd konštatoval nálezom porušenie označených práv, aby zrušil rozhodnutie krajského súdu a prikázal krajskému súdu neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu. Zároveň sťažovateľ žiada o priznanie trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V prípadoch rozhodovania súdu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby alebo rozhodovania súdu o ponechaní obvineného vo väzbe, či jeho prepustení z nej môže dotknutá osoba vzniesť požiadavku, aby jej bolo umožnené byť pred rozhodnutím súdu osobne vypočutou. Pokiaľ je taká požiadavka relevantná, spĺňajúca určité kvalitatívne náležitosti, minimálne z nej musia byť zrejmé konkrétne fakty, ktoré sa nezdajú ani nepravdepodobné, ani bezvýznamné, majúce na rozhodovanie súdu význam, a ktoré nemožno objasniť inak, než osobným vypočutím, je povinnosťou súdu osobné vypočutie vykonať; súd, ktorý nevyhoví požiadavke na osobné vypočutie v týchto prípadoch, musí v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, aké dôvody ho viedli k odopretiu tohto výsluchu.

Ústavný súd je totiž toho názoru, že ani z ústavy, ani z dohovoru a ani judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva povinnosť vytvoriť priestor na vypočutie v dvoch stupňoch. Ďalej ústavný súd považuje za nutné v súlade so svojou už ustálenou judikatúrou (porov. I. ÚS 352/06-56) zdôrazniť, že absencia osobného vypočutia v konaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby neznamená vždy automaticky porušenie ústavne zaručených práv a slobôd, ale každý prípad treba posudzovať individuálne, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, vrátane toho, či sťažovateľ vzniesol požiadavku, aby mu bolo umožnené byť pred rozhodnutím súdu osobne vypočutý, a táto požiadavka spĺňala určité kvalitatívne náležitosti.

Ústavný súd konštatuje, že zo spisov ani zo sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ osobné vypočutie pred krajským súdom požadoval, ani že by v tejto súvislosti uviedol jedinú konkrétnu námietku, ktorej preukázanie by, vo vzťahu k existujúcim konkrétnym väzobným dôvodom, reálne mohlo v rámci vypočutia vyvrátiť konkrétny dôvod opodstatňujúci väzbu. Pretože ústavný súd nezistil v postupe krajského súdu také nedostatky, ktoré by porušovali základné práva sťažovateľa, jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008